

Az idén egy hétvégére esik Trianon évfordulója, valamint a csíksomlyói búcsú, amely érdekes egybeesés mögött komoly összefüggés húzódik 2017 magyarjai számára. A két nap ugyanis egyszerre festi elénk a halált és az életet, a gyászt és a reményt.

Ha kitekintünk a világba, akkor a bevándorlás évszázados problémájával, 21. századi keresztényüldözéssel, vagy az európai népesség és a magyarság fogyásával találkozunk. Könnyen nekikeseredhetünk, és ahogy 1920-ban nem számíthattunk Londonra vagy Párizsra, úgy most sem remélhetünk segítő jobbot Brüsszeltől vagy Washingtontól. Trianonra gondolva először a sebzettség és a fájdalom támad fel bennünk, amely érzések jogosságát vitatni nem lehet, ugyanakkor nem ragadhatunk le ezen a ponton. Csak helyeselni tudjuk, hogy 2010 óta június 4-e nemcsak a szétszakítottságunkra való emlékezés, hanem összetartozásunk napja is, hiszen így ez a nap már nemcsak a múltba tekint vissza, hanem élhetővé teszi jelenünket és a jövőbe mutat.

Az egyre többeket vonzó csíksomlyói búcsúnál pedig szebben és kifejezőbben sehol sem nyilvánul meg nemzeti összetartozásunk. Bár a búcsújárók létszámáról nincsenek pontos adataink, de a józan becslések szerint évről évre hat-nyolcszáz ezer ember zarándokol el Csíksomlyóra a Szűz Mária iránt érzett tisztelet és az együvé tartozás megélése miatt. Ez a szám pedig úgy döbbenetes csak igazán, ha belegondolunk abba, hogy Csíksomlyó esetében mi a hívó szó, és milyen „reklámja van a rendezvénynek”. Összehasonlításképpen Európa legnépszerűbb könnyűzenei fesztiváljára, az egy hétig tartó Sziget Fesztiválra tavaly csúcsot döntve 496 ezren mentek ki. Mondhatnánk, hogy persze, a somlyói barátok nem szednek belépőt, de hányan nem sajnálják a benzint vagy akár a repülőjegyet azért a néhány óráért? A Kárpát-medence különböző pontjain túl Argentínából, az Egyesült Államokból vagy akár Ausztráliából is szép számú közösség szokta tiszteletét tenni a csíksomlyói nyeregben. Hiszen jól tudják, hogy a halálra ítélt nemzetnek itt dobog legerősebben a szíve.

Trianon és Csíksomlyó. Kilátástalanság és hit. Rajtunk múlik, hogy melyik kerekedik felül. Hogyan éljük mindennapjainkat, hogyan éljük meg magyarságunkat? Ápoljuk kultúránkat, büszkék vagyunk értékeinkre és vállaljuk őket? Úgy készülünk ünnepeinkre, hogy azok emlékezetessé váljanak? Betöltjük életterünket? Segítjük egymást? Formáljuk közösségeinket?

Építünk hidat az elszakított nemzetrészek között?

Június 4-én és az év bármely napján, amikor falakba ütközünk és nehézségeinkkel küszködünk, gondoljunk arra, hogy Pütkösd szombatján sok százezren imádkoznak értünk, magyarokért. Merítsünk erőt abból a tényből, hogy bár szétszakítottságunk 97 éve tart, van nekünk egy Európában is egyedülálló ünnepünk, amelyre most kerül 450. alkalommal sor.

A székelyek közel fél évezredes búcsújárása és rendíthetetlensége öntsön belénk lelket és adjon nekünk hitet.

(Megjelent a Magyar Fórum június 1-jei számában)